

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Autoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 906. An licitum sit instituere novam religionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

conditione transeat in absolutum. ad quod tamen respondet Reiffenst. quod quamvis tunc vota transant in absoluta, manent tamen imperfecta ex prima radice, utpote non amore virtutis, & intentione placendi Deo, sed amore boni temporalis, & naturalis principaliter emissa; confirmatque id ipsum exemplo votorum pœnialium. Sed reservatum est votum castitatis temporalis, v. g. ad 16. annos, nec votum non nubendi, non fornicandi, non tangendi mulierem; quia voto castitatis reservato venit sola castitas perfecta, & perpetua. unde etiam communiter DD. inferre ait Reiffenst. n. 35. votum servandj virginatam non esse reservatum, utpote quod semel violatum amplius servari nequit, dum aliàs castitas violari possit, v. g. delectatione morosa absque eo, quod violetur integritas virginalis, nempe corporalis, ac denique reservata non sunt qualitates, & circumstantiæ votorum, unde si quis novisset peregrinari Romam pedes, vel ingredi religionem strictiorem, poterit Episcopus cum eo dispensare, ut curru vehatur Romam, vel religionem minus strictam ingredjatur. Reiffenst. n. 36. cum communi, ut inquit, aliorum.

2. Resp. Ad secundum: potest in votis aliàs vere reservatis dispensare Episcopus, quando est impedimentum ad eundem Pontificem, & utget gravis necessitas maturandi dispensationem. Nav. in man. c. 12. n. 76. Laym. cit. c. 18. n. 16. Rodrig. regul. 99. q. 63. a. 6. Reiffenst. h. t. n. 37. cum communissima aliorum; præsumitur enim rationabiliter, Papam nolle in tali casu votum esse reservatum, sed contentum, ut tunc recurratur ad loci Ordinarium, ne aliàs animam manifesto exponantur periculo, tales autem causæ sunt, si in voto perpetuo castitatis, ex mora ad eundem Pontificem, instet periculum continentiæ, quando matrimonium contrahendum dif-

ferri nequit sine gravi sponsi, vel sponsæ eorumve familiæ dedecore, v. g. si puella deslorata, prolèraque nascenda infamanda sit, & maximè, si deslorans sit morti proximus, & nisi gravidam ducer, nascenda sint proles illegitimæ, aut orituræ graves discordiæ inter cognatos. Porro potestas & jurisdictionis, quæ in hoc casu utitur Episcopus, non est delegata, qualis ea dicitur, quæ nec ex lege, aut consuetudine, nec ratione officij, sed ex speciali alterius commissione competit, sed ordinaria, cum nullibi in jure talis commissio Episcopis tanquam delegatis facta ostendi possit. Reiff. n. 41. ubi etiam, quod minus rectè hæc Episcoporum potestas dicatur extraordinaria ex eo, quod sit circa casus extraordinariè contingentes; cum etiam circa hos detur vera potestas ordinaria, sicut in præsentem habet hanc potestatem dispensandi ratione officij, vel consuetudinis.

3. Resp. Ad tertium: Confessarii Ordinum mendicantium dispensare possunt in votis, in quibus dispensare possunt Episcopi jure ordinario, imò etiam in reservatis aliàs casibus, in quibus reservata non sunt, ut dictum de Episcopis, ut patet ex privilegiis minorum Dominicanorum, Carmelitarum, & Societatis Jesu. idque etiam si votorum quorundam reservationem sibi specialiter reservaverint Ordinarii locorum, etiam si absolvere nequeant à casibus reservatis Episcopo juxta decretum Alexand. VII. cum aliud longè sit dispensare in votis, aliud absolvere à peccatis. Laym. cit. c. 8. n. 7. quin & privilegiorum in votis verè reservatis, in quibus urgente gravi necessitate, & difficultate recurrendi ad Pontificem, dispensare possunt Episcopi, ut plures apud Reiffenst. n. 40. Contrarium tamen sentientibus aliquibus aliis.

TITULUS XXXV.

De statu Monachorum & Canonicorum regularium.

CAPUT I.

De institutione novæ religionis, transitu conventus totius ad alium, receptione regularium, celebrationis Capitulis, & visitatione eorum, de promotione eorum ad parochias.

Quæst. 906. An licitum instituere novam religionem.

Resp. Non tantum prohibitum instituere novam religionem sine approbatione sedis Apostolicæ, sed etiam eam de facto (hoc est, non jure, nec verè, sed ad speciem tantum, & factum externum declaratam irritam, constat ex c. ult. h. t. & c. unic. c. eod. in 6. idemque colligitur manifestè ex Clem. unic. de voto. & Clem. 1. h. t. & Extrav. unic. h. t. Sayr. Tom. 3. de relig. l. 2. c. 16. n. 9. comprehendunturque sub hac prohibitione, & irritatione omnes congrega-

R. P. Lewr. Jur. Can. Lib. III.

tiones virorum, ac mulierum, quæ in communi sub certa regula ritu & habitu sine Papæ licentia, & approbatione devotionis, vel pietatis causâ vivunt, licet tria vota substantialia religionis non ediderint, adeoque propriè religiosi non sint. Abb. in c. 2. de foro compet. n. 22. in fine. Suar. l. c. n. 22. Pirh. tit. de religiof. domib. n. 33. contra Felin. in c. 10. de constit. n. 1. & confirmatur hæc extensio ex cit. Extrav. unic. dum ibi ea refertur, & Bequinas contra cit. c. ult. h. t. desumptum ex Concilio Lateranensi sub Innoc. III. deliquisse declaratur, Quin etiam dum viri, vel mulieres sub certa forma vivendi, seu regula nullis votis religionis adstricti sine Papæ licentia

Pppp a

centia

centia in communi vivunt, omnia earum personarum pacta, seu promissiones, quæ in ordine ad talem congregationem erigendam, vel assumendam fiunt, sunt nullæ & irritæ, ita ut liberè resiliere, & recedere possint. Unde etiam votum castitatis factum intentione illam servandi in tali congregatione, & dependenter ab ea, utpote includens conditionem turpem, quia prohibitam, & irritam jure. ita Pirh. l. c. n. 34. cum Suar. l. c. n. 24. uti hæc confirmantur ex Bulla Urbani VIII. edita anno 1630, in qua prohibita congregatio quarundam mulierum in communi viventium, quæ vulgo Jesuiticæ vocabantur, quia institutum Societatis æmulari præsumebant, non tamen prohibitum, vitos solitariam vitam separatim agere, edito etiam voto castitatis, & obedientiæ promissâ, v. g. Episcopo. aut etiam mulieres seorsim, & in privatis ædibus servato certo modo vivendi, & ritu DEO servire, ut cum Abb. p. 1. *Consistor. conf.* 55. Suar. l. c. n. 25. Pirh. n. 35. quia ex eo modo privato vivendi aliquarum personarum, etiam si in exteriore habitu, & moribus sit varietas, non sequitur illa confusio, perturbatio, sicut ex modo vivendi in communi. Suar. n. 26. Pirh. l. c. Quia etiam per *Extrav. ratio. unic. inter commun. h. t.* permillum, ut mulieres honestæ, non culpabiles, nec suspectæ in suis, vel parentum, aut conductitiis ædibus simul habitent sub habitu Beguinarum subobediencia Ordinariorum localium, vel parochis vivant sine scandalo, & errore, & ne ab Ordinariis molestantur. Porrò plures congregationes monachales uti, & Canonicorum regularium distinctis eorum habitibus, & temporibus institutas enumerat Barbol. ad h. t. in principio.

Quest. 907. Num Ordo aliquis collectivè, seu simul totus ad alium ordinem, vel conventus ad alium conventum transire possit?

Resp. Tamen si concedatur singulari personis licentia generalis transeundi ad alium Ordinem approbatum, juxta dicta supra, non tamen sine licentia sedis Apostolicæ concessum toti Ordini se suæque transferre ad alium Ordinem, aut conventum prout deciditur *c. ult. §. fin. h. t. in 6.* sicut enim solus Papa potest novum Ordinem, seu religionem approbare, sic etiam solus potest religionem approbatam infirmare, seu suppressere, qualiter per totalem translationem, & aggregationem unius Ordinis cum altero factam, ordo aggregatus, seu incorporatus in corpus, & naturam alterius Ordinis suppressitur, quod sine auctoritate Papæ fieri nequit. ita Arg. *c. recolescentes §. ceterum h. t.* Fagn. *ibidem. n. 33. & 36.* Pirh. *h. t. n. 15.* Verùm aliud est de integro, seu toto ordine, & aliud de uno monasterio, seu conventu, quia aliàs non liceret etiam sine licentia Papæ unum monasterium unire, seu incorporate alteri Ordini, seu monasterio. quod dici non potest, cum integer conventus se ex toto transferre possit ad ordinem strictiorem saltem de licentia Ordinarii, saltem Episcopi, ut Argo. *cit. c. recolescentes.* Abbas *ibid. n. 2.* Pirh. l. c. Barbol. ad *c. 3. h. t. n. 6.* citatis Bonac. de *clausur. regul. q. 2. p. 9. §. 2. n. 5.* Sanch. in *præcep. Decal. Tom. 2. L. 6. c. 7. n. 7.* Sc. contra Fagn. l. c. n. 24. etiam ad talem translationem requirentem sedis Apostolicæ auctoritatem. De cætero si regula Ordinis negligentia superiorum sit laxata, & disciplina collapsa, posse superiores instituire reformationem, & ad primum rigorem, & severitatem ob-

servandam compellere omnes professos, eosque teneri se accommodare regulæ reformatæ; quia non consuetudinem, quæ forte in ingressu eorum viguit, sed regulam, ad quam se astrinxerunt, scientes, vel scire debentes vivendi normam subinde mutari, adeoque censendos esse proficundo se obligasse saltem tacitè ad reformationem, majorémque illam auctoritatem, si ex causa contingat illam induci. docent Innoc. in *c. 9. de regular. V. austeritatem.* Abb. in *c. 3. de appellat. n. 4.* Zoëf. ad *Decretal. h. t. n. 9.* Fagn. l. c. n. 5. (ubi dicit totam securam, imò S. Congregat. Concilii hanc sententiam veram, & communem approbasse) & alii quos citat, & sequitur Pirh. *h. t. n. 14.* idque à fortiore procedere, si ad talem reformationem concurrat auctoritas Pontificis, qui tamen sicut strictiorem, quam regula requirit, vitam inducere, sic etiam potest primævam regulæ asperitatem relaxare, & mitigare. ut Arg. *cit. c. recolescentes.* Fagn. *ibidem n. 8.* Pirh. *cit. n. 14. in fine.* Et si professus quispiam impotens ad servandam regulam reformatam, posse eum eo dispensari, ut transeat ad Ordinem minus rigidum, ut Innoc. l. c.

Quest. 908. An pro susceptione alicujus ad religionem accipi quid possit, & quo numero recipi possint persone ad monasteria?

Resp. Ad primum: pro receptione alicujus ad statum religiosum, etiam ad probationem, aut professionem in eo tanquam pretium non licet accipere quicquam; quin &, cum status religiosus sit quid spirituale, simoniacum est contra jus divinum, pro illo dare vel accipere temporale quid & pretio æstimabile. non tamen per se & ex natura rei illicitum accipere vel exigere quid pro sustentatione personæ, quæ ad statum religiosum suscipitur. imò id concessum, si monasterium sit inops, & regula ordinis permittat vel consuetudine diuturna id inductum, ut contingit in monasteriis monialium. Si verò monasterium dives, habeatque ad religiosos alendos redditus sufficientes, videri esse simoniam juris ecclesiastici ob prohibitionem Ecclesiæ præcipientis eos recipi gratis. Arg. *c. veniens. c. dilectus. c. quoniam. de simon.* tradunt Suar. *Tom. de relig. L. 4. d. 39. Simon. c. 17. n. 4. Less. L. 2. c. 35. an. 68.* Laym. *L. 4. tit. 10. c. ult. n. 39.* apud Pirh. *h. t. n. 4.* iis consentientem.

Resp. Ad secundum: in monasteriis & domibus tam virorum, quam mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non, is tantum numerus constituendus, ac posterum conservandus, qui vel ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex conductis elemosynis commodè sustentari possit. ita expresse statuit Tridentinum *sess. 25. c. 3. de regular.* is autem non commodè vivere, seu sustentari dicitur, qui non potest sustentari spectatâ consuetudine religionis, qualitate & statu personæ, etsi non cogatur mendicare, nec patiatur defectum necessarium alimentorum, ut cum Glos. in *c. 1. §. Lane. h. t. in 6. V. absque penuria.* Pirh. *h. t. n. 29.* de monialibus verò in *cit. §. sanè* statuitur & distictè prohibetur, ne in monasteriis ordinum non mendicantium (qui nimirum bona immobilia possident) plures recipiantur sorores, quam quot ex bonis seu proventibus earundem absque pecunia sustentari possunt. is autem, ut eadem Glos. cum penuria vivit seu sustentatur, qui patitur defectum necessarium alimentorum, ideoque mendicare cogitur. Unde pater, si ultra numerum monialium, quæ ali